ពិតមានសហគមន៍ខ្មែរនៅទំព័រ ៧-៨ Printed in Cambodian, English and Vietnamese Phần Việt Ngữ từ trang 9 đến trang 11

Rob Waters
1026 Wisconsin
SF, CA 94107

Non-Profit Org
US Postage
PAID
San Francisco, CA
Permit # 14094

Tenderloin Times

Your District— Your Ideas—Your Paper | A Publication of Hospitality House | March 1994 Volume 18, Number 2

Spring Tied to Art Attacks

The Arsonist— "I'm Burning Up" by Jane "in vain" Winkelman 25" x 36" Acrylic and mixed media on arches paper January 1994

Winkelman: Painting Justice

TT: So, you're a pretty famous artist already?
JW: In my own mind, you mean? How ahout a pretty infamous individual?
TT: Why do you say that?
JW: Because I try to stir up trouble, to light the fire under people's imaginations.
TT: By painting paintings?
JW: Yeah.
TT: Like *The Arsonist.*
JW: I'm just painting . . . the reality's so much more bizarre than any god, any devil, or any high class individual could imagine.
TT: So interpret *The Arsonist* for me.
JW: I was inspired by the recent fire storm down in Los Angeles. The power and the energy transfixed my mind with a boiling heat that I couldn't escape out of. The day started with the temperature rising from the Santa Anas along with the fear that the ingredients were ripe for a major explosion of energy emanating from individuals with pent-up frustration, rage and hate.
TT: Do you have pent-up frustration, rage and hate?
JW: Every day I see things that blow my mind and hurt me. It's not because of a lack of intelligence that people are locked out of the American way. I see too many people who have no part in society that runs the engine of our country. They just aren't needed. They're treated like refuge, garbage— scorned, despised, feared
TT: Let's get back to the painting.
JW: See, as they've lost their ability to take care of themselves: to build a house and grow food, they've congregated in the city. This is happening all over the world.
TT: What's happening over here on the right-hand side of the painting?
JW: That's a modem version of the Last Supper. The wealthy are raising millions and billions of dollars for their political glorification and to keep the military supremacy idea going. But the line of the poor just keeps getting longer and longer.
TT: And that's over on the left?
JW: Yeah, but eventually I see the problems of society just exploding exponentially where the next outhreak of insanity can't be predicted anymore and crime, violence and sickness can't be contained.
TT: So that's depicted by the guy in the middle setting the fire.
JW: The rich houses in the back are as big as the shelters for hundreds of people.
TT: Are all of your paintings done on this theme?
JW: No, each one is different. Some are happy, thoughtless, pure pleasurable sensation.
TT: Like the one that you did for Ahsolut vodka?
JW: Yeah.
TT: What do you want to have happen next with your work?
JW: I just want . . . the most important thing to me in my life is to create images that speak for those that no longer have the ability to speak for themselves, who have been beaten down, lost their last chance and have lost the strength to cry out to be helped. I feel the pain and the sorrow and the unspeakable torment so many people live with day to day that I just can't ignore it. For the disabled, homeless, old, sick and poor, city life can be so terribly difficult that life can seem like a living death.
If the people in well—secured careers and life-styles of successful business owners could just somehow see and understand the forces that hold and constrict those that are trying to find a way out they would begin to divert time, energy and money into building bridges to help people get up and to help people make new lives, ways for them to be a part of society.
TT: We've all heard this before. I'm not saying it's not true, it's just not new.
JW: What is? Look, turn on the tv. They read from a script for thirty minutes, they make $100,000 a year. And yet they expect us to wash dishes all day and walk out with $20.00 and they cajole us— the working poor— and tell us that we should be grateful that we have this much.
TT: That sounds very idealistic and perhaps impossible to achieve?
JW: Well, my mother used to say that nothing is impossible, and I believed her.

Jane "in vain" Winkelman lives in the Tenderloin and started her art career at Hospitality House's Art Program.

Letters

Operation Desert Hoax?

Editors:

After having enjoyed the *Tenderloin Times* thoroughly for many years, and having become accustomed to its consistently fine journalistic standards, I was most surprised and disappointed to see that you had printed the Op-Ed letter by Shane B. Craig in the February 1994 issue.

While not a member of the U.S. armed forces, I was involved in certain aspects of Operation Desert Shield, and was in the Persian Gulf region during certain stages of the Desert Storm fighting; for those who may not be all that good with dates, allow me to remind you that the air campaign against Iraq began on 1/16/91 and the ground fighting involving American personnel lasted from 2/23/91 to 2/27/91, when a cease-fire involving all forces was declared. Were Mr. Craig to have been injured in fighting during that war (by enemy small-arms fire, anyhow), that injury would have occurred on 23,24, 25, 26 or 27 February, 1991.

Mr. Craig states in his letter, however, that he is currently nineteen years of age. Had he been wounded in Operation Desert Storm, he would then have been sixteen years of age. Here we have a problem. Unfortunately for the credibility of Mr. Craig's story, no branch of the U.S. Armed forces or National Guard will accept the enlistment of any individual who is 16 years old; the minimum age for enlistment, and then only with the permission of a parent or guardian, is 17.

Mr. Craig states that the was shot in the knee "during the war." Even if he had turned 17 on the earliest possible date (during the war), 2/23/91, Mr. Craig would have needed, after his enlistment on that date, to have gone through his Basic Training and then Advanced Individual Training, a process of several months, before being sent to fight anywhere at all. It is thus obvious that Shane Craig did not fight in Operation Desert Storm, at least not if he's telling the truth about his current age.

He may now be using fraudulent identification in order to enlist in the Armed Forces, but this won't hold water either; the Dept. of Defense is extremely good at checking IDs to insure that people are who they say they are, and this trick hasn't worked since the time of the Korean War.

It is obvious that a hoax has been perpetrated on the *Tenderloin Times*, most probably in order to gain sympathy and possible fame, job contacts, etc., for Mr. Craig.

While I sympathize with his homelessness, I find repugnant and reprehensible the fact that an individual would dishonor the service of the many courageous men and women who fought for our country during the Gulf War by falsely claiming to have served with them, for no greater purpose than making himself feel a bit more important. Further I am stunned by the manifest editorial incompetence displayed by the *Times* in this matter. It is clear that no-one bothered to investigate, even slightly, this man's claims before so prominently displaying his letter.

I certainly hope that it will not be nearly so easy to dupe the *Times* in the future.

Sincerely,
Derek Prince

Editor's reply:

Shane Craig maintains that everything he said in his op-ed piece is true. However, upon further investigation, we could not in fact verify his claim of service in the U.S. Army.

We agree that we should have more thoroughly checked the validity of Mr. Craig's claims.

We feel strongly though, that as a first person-account of life on the streets Mr. Craig's piece was of interest and value beyond the question of his having served in the Armed Forces or not.

Editor:

Criminal rehabilitation has failed to live up to its promise. We know that a minority of hardened criminals don't respond to the best efforts of rehabilitation, and, when released from prison, continue to wreak violent crime on society at large.

Rehabilitation of violent felons having failed, violent three-time repeaters should be sentenced to lifelong imprisonment. It is irresponsible to continue releasing habitual, violent criminals because we, society, "feel" that everyone can be saved.

We must admit that we can not rehabilitate that small, violent minority who continue to commit violent criminal acts time after time.

Lifelong incarceration of three-time felony convicts is the most humane thing for them and for us.

Respectfully,
Ed Dollak

Do you have something you would like to say? Would you like to report on something you saw or live with everyday? Are you angry about something and want to get it off your chest? Would you like to find out about something in your neighborhood? The *Tenderloin Times* needs your eyes and ears and tongues and brains and hands to bring fresh news and ideas to the attention of everyone in the district. Meetings are on Tuesdays from 5:30-6:30 at 290 Turk Street. Just bring your brains, we have the doughnuts.

LETTERS TO THE EDITOR

The ***Tenderloin Times*** encourages readers to submit letters to the editor.

Letters should be limited to 300 words.

All published letters will be edited for length, libel, obscenity and grammar.

Please send letters to:

Editor
Tenderloin Times
290 Turk Street
San Francisco, CA
94102

Tenderloin Times
Volume 18, Number 2, March 1994

Cambodian Editor
Samol Tan

English Editor
Jeremy Hay

Vietnamese Editor
Bac Hoai Tran

Contributors
Sol Babitsky, Ethan Davidson, Bob Doye, Joe Munoz,Joe Steven Ruiz, Jane Winkelman

Photographers
Jim Bumett, Minh Tam

Advertising Coordinator
Tom Puleo

Computer Consultant
Carlton Bell

Distribution
Rich Goetz

Managing Editor
Tom Puleo

Publisher
Robert Tobin

Tenderloin Times is published monthly by
Central City Hospitality House, a United Way agency.
290 Turk Street
San Francisco, CA 94102
(415) 776-0700

Tenderloin Times and Hospitality House can not assume responsibility for unsolicited manuscripts or artwork. All rites revert to authors and artists upon publication. The options expressed herein do not necessarily reflect those of the Board of Directors of Hospitality House.

Subscribe Today!

Get every issue of the *Tenderloin Times*. For a one year subscription , complete this form and send it with a check or money order to: Tenderloin Times, 290 Turk Street, San Francisco, CA 94102.

$5	senior
$15	regular
$20	nonprofit
$30	institution
$40	overseas

Name _____
Address _____
City _____
State _____
Zip Code _____

Ethan Davidson's Yoruba Mother

Times: The name of your poem, Iya Mi, what does it mean?
Ethan Davidson: Literally it means, our mother or our mothers. It also has the meaning of the female goddess that is the strongest goddess in a particular individuals personality that rules their head. The mother of my head. It also refers to the older women of the community in the plural. It is from the West African language, Yoruba.
TT: Why is this the title of your poem?
ED: Because the goddess I allude to in the first and last verses, is the deity of the yoruba deities that's had the strongest manifestation in my consciousness, and therefore, according to the belief system I work for is the one that I think of as my mother.
TT: How did you become interested in Yoruba?
ED: Well when I was younger I lived in Central America and the Caribbean, and so I absorbed a lot of Afro-diaspora culture, and then I saw a movie about Yoruba spirituality as it's practiced in Brazil and that triggered a lot of that. Eventually I found a group that I work with that practices Yoruba-based spirituality.
TT: Let's talk about some of the characters in your poem. In the second verse here you refer to Stephan, who is that?
ED: Oh it's not any particular person, it's really a reference to a war veteran.
TT: From which war?
ED: Probably Vietnam.
TT: And what about Susan?
ED: Again, she's a composite character. I'm thinking of a lot of homeless women who come from backgrounds of abuse and so on.
TT: And Tito in the fourth verse represents a refugee?
ED: Yes. That's referring to the Haitian refugees. Now, the next character, Joseph, that one is based on a specific individual, namely the homeless man who was set on fire recently.
TT: Do you write in response to things you see in the Tenderloin?
ED: Sometimes. I write whatever it is that gets my brain going. Of course I've lived here for several years now and so the Tenderloin certainly tends to flavor whatever I write even if it's not exactly what I'm writing about.
TT: So you touch on a number of things here—you talk about recent immigration, war veterans, abusive relationships, also African religion, and all those things seem to have quite a bit to do with the Tenderloin.
ED: Yes, I think so. This is a poem, you know I've written about my spiritual ideas, and I've written about political ideas and about the homeless, and this a poem where I made a serious attempt to bring these different things that I think about into one compact piece.
TT: How do the principles of the Yoruba faith inform your poem, what role do they play in Iya Mi?
ED: Generally the people who practice this type of spirituality all over the world, be it Africa, Brazil, Haiti, Cuba or the United States, are usually poor. Some are wealthy, but most of them are poor and some are very poor. So I think that Yoruba deities, especially this one, which is a warrior goddess, have a special affinity for the poor and so , I mean I imagine her fighting as best she and we can fighting for these people all over the world, including here. Since we're not omnipotent what we can do is limited but we must continue to try.

Iya Mi

by Ethan Davidson

Throwing hot electric balls, she spits both blood and fire,
tries to keep her children warm, and burns with hot desire.
Fighting lies with both her hands, the tears run down her face.
Riding on the winds of change, she goes from place to place.

Stephan never did forget the years he was at war.
Now he finds it hard to sleep because his arms are sore.
Even when the shit takes hold, the cold works through his clothes.
Stephan still recalls the night another soldier froze.

Susan stayed beside her man through broken teeth and bones 'till the night she realized she was better off alone.
Now she crawls into her bag like she does every night.
Things are like they were before, you drink and sleep and fight.

In the bottom of the ship his great grandfather came.
Everything he had was gone except his spirit's name.
Now Tito sits on a raft that's floating on a wave between the god who rules the sea and the god who rules the waves.

Joseph drank his vodka down and fell into a dream.
People in the shop nearby all heard the high-pitched scream.
By the time they reached him, the three boys had run away.
Joseph's skin was burning, someone thought they heard him pray.

Throwing hot electric balls, she spits both blood and fire.
Try's to keep her children warm, and burns with hot desire.
Fighting lies with both her hands, the tears run down her face. Riding on the winds of change, she goes from place to place.

TT: Being a white guy, do you find that it's somewhat of a conflict, or kind of confusing perhaps or provocative to other people that you identify with African spirituality?
ED: Perhaps. But in Cuba and in Brazil quite a lot of people are involved in Yoruba spirituality who are no more African than I am.
TT: So it's a pretty comfortable relationship for you, it doesn't seem contrived for you to be able to identify with a black goddess? It's an easy enough thing to do?
ED: Not always. But as I see it everybody traces their ancestry back to Africa eventually, regardless of their race.
TT: And in fact, back to an African woman. You said not always. Is it sometimes an uncomfortable fit between you and your religion or faith?
ED: Well yes, I mean there are issues I struggle with, as I'm sure people do an any kind of faith. Contradictions that must be resolved and so on.
TT: Does your adopting an African faith have a sort of mirror in your social life? Do you have a particular affinity towards black culture?
ED: Well let me say first that I don't practice a purely African religion. I don't do what they do in Nigeria or Brazil. I mean there are so many different types of Yoruba-based spirituality, in Brazil alone there are probably hundreds of different interpretations, and then in Cuba there others, in Haiti there are others and then again in the U.S. So it's not accurate to say that I really practice a purely African religion, although there are people in this country, some of them white, who try to do just that. What was that question?
TT: Do you have some kind of affinity for black culture in general?
ED: Well I have I feel a strong affinity for Caribbean culture because I spent a lot of my youth in that culture. And when I went back there recently it was clear that this place was in my blood. Even though perhaps some of my illusions that I would want to go back there and live there were put to rest. Nevertheless even I never go back I've got some of the Caribbean in my blood.
TT: What does your faith provide you with?
ED: A more direct contact with the divine.
TT: How does that help you?
ED: Well in this case it's a very strong deity and by channeling her I can have more strength in my own life.

The home you WANT for 5% down.

Now it's much easier for qualified borrowers to get a mortgage with the Citibank Community Home Buyer's Program. Never thought you'd be able to afford a home? Citibank's Community Home Buyer's Program is working hard to help people achieve the American dream of affordable home ownership.

That's why we offer special mortgages– fixed at today's low rate–with as little as 5% down.

Citibank's Mortgage Consultants will be happy to answer all your questions and help you through the application process. Just call **(415) 922-1190** for more information.

CITIBANK
THE CITI NEVER SLEEPS

EQUAL HOUSING LENDER

©1993 CITIBANK, F.S.B. To qualify for the Community Home Buyers Program, combined household income cannot exceed 120% of the median family income in the county in which you are purchasing a home. Other restrictions may apply.

Jeffrey: Gift of Peace

A Work in Progress by Bob Doye

It wasn't supposed to be this way. Oh God, Why, why did you take Jeffrey, my beautiful Gift of Peace?

Everything was going so well with my writing and research. I was finally ready to begin the final draft of Jeffrey, Gift of Peace.

"How's your writing coming along?" Jeffrey asked me the last time I saw him.

"Great!" I said with enthusiasm, trying to cheer him up.

"What a pleasant surprise," he said, "you showing up like this."

I sat in his wheel-chair in the side of the bed at the hospice where he was staying. He was lying on top of his bed propped up on pillows, smiling.

"So how are you doing?" I asked.

At that time, the nurse walked in. "Hi Jeff," she said in a pleasant tone of voice.

"I'm doing great now that my friend is here."

My friend. It sounded so good to hear him say that.

"Is there anything I can get you? Have you eaten breakfast?" the nurse asked.

"Yes. You remember my friend, don't you?" Jeffrey asked.

"I met you the last time I was here, when Jeffrey lived up on the second floor."

"Yes, I remember," the nurse said. "Do you want me to make up your bed?"

"That'll be great. I'm going to be going out soon to get a black lamp for my room," Jeff said.

The nurse looked around the room to make sure everything was tidy. "Nice seeing you again," she said to me. "I'll make your bed and clean your room when you go out."

After the nurse left Jeffrey and I *continued our visit*

"I had dinner with a mutual friend or ours the other night," I told him.

"Who?"

"John Tohler and his friend Eric. Were you're ears burning, because you were the center of our conversation. I was telling them about how we met, what a pathetic soul I was sitting there overweight, depressed and ashamed to undress, and you in all your glory naked as the day you were born, in the basement locker room of the Central YMCA. God, I thought to myself, what a beautiful human, wishing I had a body like yours, and you smiling that radiant smile of yours, "Hi I'm Jeff," you said, extending your hand.

"I'm Bob. Jeff...I have a brother named Jeffrey. Do you know what your name means?"

"No. What?" You asked.

"Gift of Peace, God's Peace, Eternal Peace," I said.

"That's me," you said. "Man of peace."

"How is the old YMCA.?" Jeffrey asked.

"It's not the same without you there. Locker 3506 is still empty..."

Jeffrey and I reminisced a few minutes about the "Y." I told him what John Tobler had said about him when describing him to Eric: "You Eric wouldn't believe this guy. He is the sweetest, kindest person you could ever meet. He would give you his heart, and he was that way with everyone. He has a smile that would light up the world, and eyes that would draw you into his world, his world of love and peace, and he never changes. In all the years I've known him he's never changed..."

That was the last time I saw Jeffrey alive. He was so full of excitement and optimism. His father was going to bring him his big-screen tv. He was telling me how much he liked to travel, how he and I were going to go some place together. He was waiting for a friend to come to take him out to look for a black lamp for his room.

"Hey, you've been working on your book for a long time now, you got to hurry up and finish it, buddy."

"I will," I assured him. "I'm going to have it finished by your birthday."

We said our farewells, and I promised to come back to visit him soon.

I left feeling really great, energized from our visit as I always was when I got together.

That was in mid-January. A couple weeks later, I saw a poster up on the bulletin board: WRITE FOR THE TENDERLOIN TIMES

"Hey, I did you see the sign up on the bulletin board?" my friend Steve asked. "Are you going to write for the Tenderloin Times?"

"I'm going to check it out," I said.

I did...

Jeffrey Ferrell
Tuesday, April 18, 1961—Saturday, February 12, 1994

TT: You based this story on a real person that you knew?
Bob Doye: Yes. I met Jeffrey on his 29th birthday in the Central Y. I had been very depressed for a long time. I wasn't getting anywhere, my life, I was going around in circles and there was no way out. I hadn't worked out in a long time and had gained a lot of weight, I was ashamed to show my body.
TT: But then you saw Jeffrey naked, was he in the shower?
BD: Yeah, well no. I was sitting on the bench waiting to undress until there was no-one around so that nobody would see how much weight I had gained. I didn't feel good about myself, I was angry with the world, I didn't smile at anyone.
TT: So, was part of your attraction to Jeffrey sexual?
BD: No. My main attraction was that here's a beautiful human being.
TT: So you guys became friends?
BD: Instantly.
TT: What about you—do you have a philosophy?
BD: My basic philosophy is I believe in reincarnation, I believe in spiritually learned lessons and that there are no accidents.
TT: Is your writing about Jeffrey writing about a spiritually lesson?
BD: Jeffrey was an Aries and in writing about Jeffrey after studying about Taurus and Aries, all of which I shared with him, we were both amazed at how true all the things I had read were [in connection to us]. Aries means the sign of new beginnings, this was a new beginning for me, this was a true beginning.

Have you been denied Social Security Disability or SSI benefits recently?

We may be able to help you:

*We are a small, friendly law firm representing people at Social Security hearings.

*If you do not win you do not pay any attorney fees.

*Conveniently located one and a half blocks from Van Ness station.

*For information and/or free consultation call:

Roussos and Roberts
(415) 255-1614

PUBLIC NOTICE OF AVAILABILITY OF FUNDS
For the San Francisco Children's Fund as defined by the 1994/1995 Children's Service Plan
Request for Proposals

Request for Proposals (RFPs) for the 1994/1995 Children's Service Plan (CSP) will be available beginning February 23, 1994. Eligible non-profit organizations serving San Francisco children and youth are invited to participate and may pick up an RFP at:

Mayor's Office of Children, Youth and their Families
10 United Nations Plaza, STE 260
(7th and Market)
San Francisco, CA 94102

This year there will be two parts of the RFP. Part one of the application for the RFP will be due at MOCYF by 5:00 pm on the 16th of March. Part two is by invitation and will be due on the 20th of May.

There will be approximately $6.03 million available for collaborative programs that will focus on one or more of the following themes:
1) School readiness
2) After school child care
3) Youth development/ community service
4) Family support services and intensive family preservation services. Collaborators should minimally consist of non-profit, community based organizations, while collaborations with a city department and an educational institution will receive preferential treatment. For more information call MOCYF at 415-554-8990.

CARE*clinic*
Planned Parenthood Alameda/San Francisco
FREE MEDICAL CARE FOR HIV+ WOMEN
*Pap Smears
*Sexually Transmitted Disease Tests
*Pregnancy Tests
*Blood Work & T-Cell Count
*Peer Counseling
Clinics in the Tenderloin & the Western Addition
Culturally Sensitive, Friendly Staff, Bi-lingual
Drop-ins Welcome or call for an appointment:
415/202-7430
815 Eddy Street, 1st Floor, San Francisco
Bus Tokens — Special Women's Fund

NEED TO TALK?
AIDS/HIV NIGHTLINE
668-AIDS
5 P.M. TO 5 A.M. SEVEN NIGHTS A WEEK
This program is funded through the San Francisco Department of Public Health AIDS office in conjuction with the Federal Health Resources and Services Administration.

The Poetry of Sol Babitsky

Ode to the Flea

Let me tell you a tale that will set your heart a-weeping.

It's about a creature that destroyed my needful sleeping.

The horrible hellion from Hades who came to torture and to kill.

Was just a tiny flea whose given name was San Francisco Bill.

Well one night this little Frisco Bill bit me on the wrist.

I thought to myself, if only I could give your neck a twist.

Well he flittered and he jumped, this wily little imp really had me stumped.

If only I could get my hands on you, I'd show you who was boss.

But try as I might, thru thick and thru thin, he threw me for a loss.

Oh if only I could flee from thee, thou rambunctious, obnoxious little flea.

A Man in Love

Do I love you, do I care? Let me tell you Lady fair.

Does a flower love the dew? As it falls from far-off Heaven and blesses me and You.

Does a sparrow—tiny bird—seek his food, as he searches far and wide?

Do I yearn, do I burn, to be there at your side?

Does the ocean, ever ceaseless, try to reach the other shore?

Can a man who gives his utmost,
can this man give any more?

Will a mountain built by God be cleft in twain by God?

Can they stop me from my love, even with the whip and rod?

Will an eagle, sore afflicted, fall to earth, far down below?

Will she love me as I love her? This perhaps I'll never know.

Sol Babitsky is a senior citizen who lives and writes in the Tenderloin. His latest project is A Biography of Two Worlds *set in Russia and the United States at the turn of the century.*

Joe Steven Ruiz is originally from Los Angeles County. He has been an artist since 1969 and has exhibited widely in the Bay Area for the past several years. He is currently an artist at the Hospitality House art studio.

SOUPS

Made from scratch, wholesome ingredients, with just the right splash of seasoning. Priced so everyone can afford to eat healthy.

784 O' Farrell

OFFICE SPACE

2000 square feet

(can be subdivided)

230 Hyde Street

Call Ramesh 673-4567

Former Tenants of the Anglo Hotel 241 Sixth Street, San Francisco

If you lived at this address on 10/17/89, the day of the Loma Prieta earthquake, you may be eligible for relocation benefits. Relocation benefits may include 1) moving allowance 2) replacement housing 3) assistance in locating housing.

For complete information:
Relocation Assistance
The John Stewart Company
2310 Mason Street
San Francisco, CA 94133
Attn: Sharon H. Brown
Voice Mail: (415) 281-5607

Neighborhood Self-Reliance Loan Program

Bank of Canton of California is now offering a special program that may meet your special financial needs. Our **Neighborhood Self-Reliance Loan Program** can help you get a loan faster than you think!

Our program is designed to offer loans which are more affordable especially for families with limited annual household income and for small businesses with limited capital.

Our loan representatives can assist you in determining your eligibility.
Highlights of the **Neighborhood Self-Reliance Loan Program** are as follows:

FEATURES/BENEFITS

Purpose of Loan	Education, Job Training, Personal (family emergency needs), Small Business and Purchase of Commercial Vehicle (e.g. Truck) with commercial registration.
Qualifications	Clean Credit History, Annual Household Income of $17,000 or less for Education, Job Training, Personal; or Initial Capital of $30,000, or less for Small Business and Purchase of Commercial Vehicle
Loan Amount	Up to $15,000 per household or per business entity
Repayment	Up to 84 months
Interest Rate	4% Annual Percentage Rate, Fixed

Please contact **Bank of Canton of California** Loan Representatives to find out more about this special loan program.

San Francisco/Bay Area:	415/391-8912
	415/421-5215
	415/989-4088
	415/681-5333
Oakland/East Bay:	510/451-5600
Greater Los Angeles Area:	818/289-4110
	213/629-2548

EQUAL HOUSING LENDER

BANK OF CANTON OF CALIFORNIA

A Tradition of Honest Banking

Established 1937 *Member FDIC*

We reserve the right to change our lending program, practices and requirements at any time without notice

The Glass Womb

poetry by

Joe Munoz

Born in the Central Valley, Joe Munoz picked fruit and vegetables as a boy and was on his own at the age of 13. He was a part of the fifth generation of Cecil Williams' Facts on Crack program where he met many women who lost children because of crack addiction.

The name is baby.
I'll never be.
My mother was a tall girl or
a short girl.
She was skinny or maybe she was fat.
She had brown eyes, green eyes
maybe black.
She was 26, 16,13 or maybe 30.
We lived in a big house a small house or
perhaps a car or under a bridge.
Her mother was a doctor, a lawyer.
She could have been a cop, teacher
or turned tricks.

My father was hip, slick, and cool.
He was 21, 16, 12, 30, or 42.
He was perhaps a doctor, baker,
carpenter?
Did he practice law or was he a pimp.

He took my mother by the hand.
He taught her how to laugh.
Taught her to cry.
{He} Told her the words she needed to
hear.
They matched the ones in her heart.
He taught her how to live.
Taught her how to die.
How to smoke crack.
Me I will never be.

You've seen her, you walked by her.
You hardly ever looked at her.
Ask yourself "why?"
When you've stepped over her or
gone around
You've made yourself believe she
wasn't there.
For you're above her.
Except, when you needed her.
Then she was young, fresh.
She made older men feel young,
lonely men feel wanted, and ugly
men feel handsome.

Could I have been a
Brown baby, black baby, white baby, or
maybe even yellow?
Would I have had blonde hair, red, black
or maybe brown.
Was I to be a boy a girl?
Would I have been your
Granddaughter, grandson, niece, or
nephew?
I would have wanted to be
a cowboy, a pilot, a fireman or a cop.
{But} How could have I

I wanted to play house, to taste cotton
candy
Or ride a horse made of brooms or to feel
the rain fall on my little face.
Do you remember how it felt when you
first held me?
Was I light? Did I smile?
Were my eyes big, bright, full of my life
or
Did I cry from hunger?
I will never be.

No rainbows for me, no running through
the
Sprinklers, no falling down in the snow.
Why? Why, do they smoke crack?
This life ended, when you picked up the
pipe.

I was born of the glass womb.

KUSF 90.3 FM

It's the radio station your mother always warned you about.

(And if that's not a good enough reason to listen, nothing is.)

Hamburgers * Soft Drinks * Egg Rolls * Teriyaki

NAM THANH

499 Ellis Street
San Francisco, CA 94102
292-4896

Lafayette Cafe

250 Hyde Street San Francisco CA 94102

Daily Dinner Special

DINNER		A LA CARTE
$4.95	CROSS RIB	$4.05
$7.55	PRIME RIB	$6.65
$7.20	NY STEAK	$6.30
$5.05	CHICKEN FRIED STEAK	$4.15
$4.80	HAM STEAK (WITH FRUIT)	$3.90
$5.05	VEAL CUTLETS	$4.15
$4.80	SAUSAGE (WITH FRUIT)	$3.90
$5.05	PORK CHOPS	$4.15
$4.80	WESTERN OMELETTE	$3.90
$4.65	LIVER AND ONIONS	$3.75
$4.80	GROUND ROUND STEAK	$3.90
$4.80	ROAST CHICKEN	$3.90
$5.05	DEEP FRIED PRAWNS	$4.15
$5.25	FISH AND CHIPS	$4.35

Today's Dinner Special

	DINNER		A LA CARTE
MON	$4.60	TURKEY A LA KING	$3.70
	$4.95	BEEF POT ROAST	$4.05
	$5.05	ROAST PORK LOIN	$4.15
TUE	$4.80	BEEF STEW	$3.90
	$4.80	TURKEY	$3.90
	$4.65	TURKEY CHEESE MACARONI	$3.75
WED	$5.15	SHORT RIBS	$4.25
	$4.80	STUFFED BELL PEPPERS	$3.90
THU	$4.95	CORNED BEEF	$4.05
	$4.80	SPAGHETTI WITH MEATBALLS	$3.90
FRI	$4.80	BAKED HAM	$3.90
	$4.95	BRAISED BEEF	$4.05
	$5.05	STEAMED TROUT (WHOLE)	$4.15
	$4.80	COD FISH FILET	$3.90
SAT	$4.80	ROAST TURKEY	$3.90
	$5.00	ROAST PORK	$4.10
SUN	$4.80	TENDERLOIN TIP	$3.90
	$4.80	MEAT LOAF	$3.90
	$5.15	LEG OF LAMB	$4.25

Open Every day from 7:00 am to 10:00 pm 441-4884
Jack Chow Owner and Chef since 1973

TENDERLOIN COMMUNITY CHURCH
385 Eddy Street
SUNDAY 2:00 PM EVERYONE WELCOME

MUSIC PRAYER
CELEBRATION OF HOLY COMMUNION

GROUP DISCUSSION OF SCRIPTURE
in light of our lives, our faith,
our doubts, our hopes

San Francisco Network Ministries
252-5627
for more information

Glenda Hope Scott Hope
Penny Sarvis Diana Varela

Cambodian Community News

ពិតមានសហគមន៍ខ្មែរ

Cambodian Community News

ខ្មែរក្រហមយកបានតំបន់អន់លុងវែងវិញក្នុងពេលថ្មីៗនេះ

ភ្នំពេញ - ថ្ងៃទី ២៦ ខែកុម្ភៈ សារព័ត៌មានអាមេរិកកាំងមួយបានអោយដឹងថា កងទ័ពពួកខ្មែរក្រហមបានព័ទ្ធជាប់ទីតាំងសមរភូមិមួយដែលរដ្ឋាភិបាលបានវៃយកបានពីខ្មែរក្រហមកាលពីខែមុននេះ។

កងយោធារបស់រដ្ឋាភិបាលលែងចុះអេលីកុបទ័រនៅតំបន់អន់លុងវែងបានដើម្បីយកស្បៀងអាហារផ្តល់ឲ្យកងយោធាដែលកំពុងតែការពារតំបន់នោះ ពីព្រោះតំបន់អន់លុងវែងនេះតែពួកខ្មែរក្រហមកំពុងបាញ់ផ្តោងមកជាលំដាប់។ លោកមេបញ្ជាការទាហានរដ្ឋាភិបាលម្នាក់បានឲ្យដឹងប្រាប់ប្រភពសារព័ត៌មានថា"រដ្ឋាភិបាលរាជធានីភ្នំពេញ ហើយទ័ពជុំវិញដោយមានមីន និងមិនអាចធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់បានផងដែរ។

តាមសារព័ត៌មានវិទ្យុខ្មែរក្រហមបានប្រកាសកាលពីថ្ងៃចន្ទថា យោធាខ្មែរក្រហមបានយក អន់លុងវែងវិញកាលពីថ្ងៃ ព្រហស្បតិ៍ ដោយបានសម្លាប់ទាហានរដ្ឋាភិបាលចំនួន ៤៩ នាក់ ចាប់បាន ១០០ នាក់ ដែលមានមេទាហាន ២៦ នាក់ និងគំទេចបាន រត់ក្រោះបីគ្រឿងផង។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ពួកខ្មែរក្រហមចាប់បានគ្រឿងអាវុធ ធន់តូចនិងធំជាច្រើនទៀតផង។

ព័ត៌មានបានឲ្យដឹងបន្ថែមទៀតថា អន់លុងវែង មានចម្ងាយ ២១០ គីឡូម៉ែត្រពីរាជធានីភ្នំពេញ ហើយទ័ពជុំវិញដោយមានមីន និងមិនអាចធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់បានផងដែរ។

លោកមេបញ្ជាការ ជុំ ចៀង នៅក្រសួងការពារជាតិ បានមានប្រសាសថា"ទិតភាពនៅ អន់លុងវែង មានការតឹងតែងបំផុត តាំងពីពួកខ្មែរក្រហមចំនួន ៥០០ នាក់ វាយសម្រុក មកវិញកាលពីថ្ងៃទី ១៩ ខែកុម្ភៈ" លោកបានបន្តទៀតថា ខ្មែរក្រហមបាញ់ផ្តោងកាំភ្លើងរុំកែតធន់ ៧៥និង៨៥ មីលីម៉ែត្រដែលធ្វើអោយទាហានរដ្ឋាភិបាលទុបទល់មិនបានចំពោះការសន្តប់យ៉ាងខ្លាំងរបស់ពួកខ្មែរក្រហម នេះឡើយ។

ពិតមានពីមាតុភូមិ

News From Home

News From Home

Healing Through Justice

By Rattany Hort

As witnesses (of the Khmer holocaust), we (the Cambodians) should welcome any opportunities to fight for the Cambodian justice." Dith Pran

If Hitler and Stalin were alive today, the international community would demand that they be brought to stand trial for crimes against humanity. Due to the lack of interest and empathy from the international community for the Cambodians, the fathers of the Cambodian genocide—Pol Pot: responsible for the deaths of at least 1.5 millionCambodians; Khiev Samphan: Pol Pot's accomplice in the murder of senior Khmer Rouge dissenters and suspects; Son Sen: responsible for the torture and murder of 20,000 cadre from all ranks at the Tuol Sleng extermination center with all details recorded and for the massacres of more than 100,000 Eastern Zone Khmer in six months; and Ieng Sary: responsible for the arrest and execution of hundreds of overseas Cambodians whom he lured home—have not been pursued and brought to stand trial for their atrocities against the Cambodian people and humanity.

Under the International Convention of 1948 on Genocide, Cambodia and the international community are legally bound to bring these killers to trial and justice.

Currently, many Khmer holocaust survivors and other humanitarians are seeking justice for the Cambodians through the passage of the "Khmer Rouge Prosecution and Exclusion Act," sponsored by U. S. Senator Charles Robb (D-VA). The edict would establish a State Department Office of Genocide Investigation in Cambodia. The Office would gather data about the Khmer Rouge genocide and make the information accessible to the public, including the cambodian people as well as national/international tribunals which were established to judge the Khmer Rouge's crimes against humanity.

If the legislation is passed, many of the Combodian who are still traumatized by the experience, may find their peace of mind. "I myself believe that in order to heal those who are still suffering (due to the holocaust experience), justice must he accomplished," said Dith Pran.

Please send your supports for the "Khmer Rouge Prosecution and Exclusion Act" to the following addresses:

President Bill Clinton
The white House
Washington, DC 20500
Tel: (202) 456-1414
Fax: (202) 456-2461

Anthony Lake
National Security Council
Executive Office Building
Washington, DC 20500
Tel: (202) 395-3000
Fax:(202) 395-6926

Warren Christopher
Secretary of State
Department of State
2201 C Street, NW
Washington, DC 20520
Tel: (202) 647-4910
Fax: (202) 647-7120

Winston Lord
Assistant Secretary of State
Department of State
2201 C Street, NW
Washington, DC 20520
Tel: (202) 647-9596
Fax: (202) 647-3169

Senator George Mitchell
Senate Majority Leader
Senate Office Building
Washington, DC 20510
Tel: (202) 224-3121

Senator Bob Dole
Senate Minority Leader
Senate Office Building
Washington, DC 20510
Tel: (202) 224-3121

Sen. Clayborne Pell, Chairman
Sen. Foreign Relations Committee
Senate Office Building
Washington, DC 20510
Tel: (202) 224-3121

Senator Charles Robb, Chairman
E. Asia/Pacific Subcommittee
Sen. Foreign Affairs Committee
Senate Office Building
Washington, DC 20510
Tel: (202) 224-3121

Senator Robert Byrd, Chairman
Sen. Appropriations Committee
Senate Office Building
Washington, DC 20510
Tel: (202) 224-3121

Rep. Lee H. Hamilton, Chairman
House Foreign Affairs Committee
House Office Building
Washington, DC 20515
(202) 224-3121

Rep. Bob Michael
House Minority Leader
House Office Building
Washington, DC 20515
(202) 224-3121

តាកែវ (Takeo)

បញ្ជីរាយនាមអភិបាលខេត្តនិងភូឈួយខេត្តនៃរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ខេត្តស្វាយរៀង
អភិបាលខេត្ត ហុក លុនឌី (CPP)
ភូឈួយខេត្ត ស្រី មណ្ឌល (FUN)
ទុច សាក់ (CPP)
ផុក សំអែន (FUN)

ខេត្តព្រៃវែង
អភិបាលខេត្ត ទេប ឧនរី (FUN)
ភូឈួយខេត្ត ឃុត ផូថង (CPP)
ជីយ សាយ៉ឿន (F)
មិន សៀន (CPP)

ខេត្តព្រះវិហារ
អភិបាលខេត្ត មៀន សារិន (FUN)
ភូឈួយខេត្ត ខុយ ឃុនហួរ (CPP)
ហេង ថំរិន (FUN)
ឡុង សាវណ្ណ (CP)

ខេត្តកោះកុង
អភិបាលខេត្ត រ៉ុង ផ្លាមកេសាន(C)
ភូឈួយខេត្ត ពល សាន (FUN)
អ៊ិង វណ្ណ (CPP)
វណ្ណ គីរីវ៉ាត (FUN)

ខេត្តពោធិសាត់
អភិបាលខេត្ត រស់ ស្រេង (CPP)
ភូឈួយខេត្ត គី សារ៉ា (FUN)
ប៉ែច សុឃិន (CPP)
ការ លៀន (FUN)

ខេត្តបាត់ដំបង
អភិបាលខេត្ត អុង សំម៉ី (CPP)
ភូឈួយខេត្ត សេរី កុសល (FUN)
ណាម ទំ (CPP)
បាន សុផល (FUN)

ខេត្តឧត្តរមានជ័យ
អភិបាលខេត្ត ឌួង ខែម (FUN)
ភូឈួយខេត្ត ឆាយ សាវ៉ែត (CPP)
ថាច់ ខន (FUN)
អុង ម៉ន (CPP)

ខេត្តសៀមរាប
អភិបាលខេត្ត ថន ឆាយ (FUN)
ភូឈួយខេត្ត ឡៅ សំ (CPP)
ហែម ប៉ុនហេង (F)
កាង ហៀង (CPP)

ខេត្តកំពុងចំ
អភិបាលខេត្ត ជៀង អាម (CPP)
ភូឈួយខេត្ត ជិន សូធា (FUN)
កែវ ហាន (CPP)
អែង ប៉ុនថា (FUN)

ខេត្តក្រចេះ
អភិបាលខេត្ត ឆួ ធឿង (CPP)
ភូឈួយខេត្ត វ៉ែន សុខឃ (FUN)
ពៅ ហាមផន (CPP)
ប្រាក់ ស៊ីហារ៉ា (BL)

ខេត្តស្ទឹងត្រែង
អភិបាលខេត្ត លី ស៊ូ (FUN)
ភូឈួយខេត្ត ងួន ប៉ែន (CPP)
ស្រេង ផេងគិម (F)
កុយ សារិម (CPP)

ខេត្តកំពុងឆ្នាំង
អភិបាលខេត្ត ផួក សាម៉ឿន (CPP)
ភូឈួយខេត្ត ឡាវ សួរ (FUN)
សៅ សារឿន (CPP)
លេង លឿង (BL)

ខេត្តកេនគីរី
អភិបាលខេត្ត ខាម លេន (CPP)
ភូឈួយខេត្ត សឹម ស៊ុន (FUN)
បិនហុម អូនម៉ារី (C)
សរ ធឹម (FUN)

ខេត្តកណ្តាល
អភិបាលខេត្ត ចក់ សារិក (FUN)
ភូឈួយខេត្ត គុន គីម (CPP)
ប្រាក់ សារុធ (FUN)
ឈុម ស៊ីវុន (CPP)

ខេត្តកំពុងស្ពឺ
អភិបាលខេត្ត ឡៀវ សុិថុង (FUN)
ភូឈួយខេត្ត អ៊ុច រេឿង (CPP)
អ៊ុង សិម (FUN)
ឃុិម សុខុម (CPP)

ខេត្តតាកែវ
អភិបាលខេត្ត ស៊ូ ជីវិន (CPP)
ភូឈួយខេត្ត ឈិន ថៀម (FUN)
អ៊ុង ធឿ (CPP)
ជា វណ្ណលន (FUN)

ខេត្តកំពត
អភិបាលខេត្ត គុន គិមតេង (FUN)
ភូឈួយខេត្ត ទិត រៀម (CPP)
សួន សារិត (FUN)
តួច ម៉ារិម (CPP)

ខេត្តកំពុងចាម
អភិបាលខេត្ត ហុន ឌេង (CPP)
ភូឈួយខេត្ត កេង សៀន (FUN)
ឡាយ សុខា (CPP)
សូ ណាត (FUN)

ខេត្តឋណ្ឌលគីរី
អភិបាលខេត្ត ហូ សុខ (FUN)
ភូឈួយខេត្ត អ៊ិច សារ៉ូ (CPP)
ឆុំ ប៉ុនខន (FUN)
ង៉ា រៀងច័ន្ទ (CPP)

ក្រុងសីហនុ
អភិបាលខេត្ត ថម ប៉ុនស្រុន (FU)
ភូឈួយខេត្ត ឃិម បូរ (CPP)
ហ៊ិង សារិន (FUN)
ស៊ុន ហេង (CPP)

រៀនអានភាសអេង់ផ្នែសនិងយល់ពាក្យនិមួយៗដេយេខ្លួនឯង

◄◄◄ English Lesson ►►►

On 16 Feb., US ambassador Charles Twining signed control grant agreement with World Health Organization representative George Peterson to provide US $1.0 million towards a UN program to reduce deaths from dengue fever in Cambodia. The two-year program will focus on health education, sanitation and reducing mosquito breeding sites, and will also include entomological surveillance and providing clinical supplies. A main objective of the program is to bring the dengue fever death rate to under 1%.

Ambassador (n) ឯកអគ្គរដ្ឋទូត
Disease (n) រោគ, ជម្ងឺ
Control (v, n) ត្រួតត្រា, ពិនិត្យ, រិះគន់
Grant (n) អំណោយ, វត្ថុដែលអោយ
Agreement (n) ការយល់ព្រម
World Health Organization
អង្គការសុខភាពពិភពលោក
Death (n) មរណភាព, សេចក្តីស្លាប់
Provide (v) ផ្តល់ឲ្យ,
Reduce (v) បញ្ចុះ, បន្ថយ
Dengue fever (n) គ្រុនចាញ់
Focus (n,v) សង្កត់ទៅលើអ្វីមួយ
Health education (n) សិក្សាសុខភាព
Sanitation (n) អនាម័យ
Mosquito (n) សត្វមុំស
Entomological surveillance
ការសិក្សាសត្វល្អិតដោយវិធីវិទ្យាសាស្ត្រ

TIN TỨC CỘNG ĐỒNG NGƯỜI VIỆT

TIN TRONG THÁNG

Việt Nam: một thực trạng

Việt Nam không thiếu gì những vẻ sáng ngời lóng lánh trong những khách sạn lộng lẫy xa hoa, trong những quán karaoke, và tại những buổi trình diễn thời trang của các cô người mẫu Việt Nam. Nhưng phần lớn đất nước Việt Nam rơi vào trong sự suy tàn và nghèo đói.

Việt Nam vẫn còn là một đất nước có hai khuôn mặt: Hà Nội với những khách sạn bốn sao và những chiếc tắc xi điều động bằng vô tuyến, và một miền quê không điện nước hay đường xá.

Đất nước Việt Nam cũng là một nạn nhân của chiến tranh giống như hai triệu binh lính đã phải bỏ mình trên các chiến địa. Chính quyền Cộng sản của miền Bắc đánh bại đàn miền Nam hỗ trợ bởi Hoa Kỳ, thế nhưng ngày nay họ vẫn còn đang vất vả để ngoi lên.

Không còn cuộc chiến tranh nào để lao đầu vào nữa, quân đội của Việt Nam giờ đây quay sang ủng hộ chủ nghĩa tư bản. Thay vì tấn công những căn cứ của Hoa Kỳ, giờ đây họ tiến quân vào trong lãnh vực kinh doanh. Họ bán số đất đai mà trước kia từng là căn cứ quân sự của họ, xây cất những sân đánh gôn và sản xuất sản phẩm đủ loại từ đồ chơi cho đến bao cao su.

Sự lên án Hoa Kỳ nay đã nhường chỗ cho những lời tuyên bố huênh hoang về sự đổi mới của chủ nghĩa xã hội và hòa giải với Hoa Kỳ. Những chiếc áo thun ngắn tay bán cho khách du lịch được in cho nổi với hàng chữ "Hãy Bỏ Lệnh Cấm Thông Thương."

Nhưng Việt Nam vẫn tiếp tục là một nhà nước Cộng sản độc đảng, không cho phép bất cứ sự đối lập nào về chính trị. Vẫn còn có những sự kiểm soát nghiêm nhặt đối với báo chí và đối với quyền tự do hội họp. Các đảng viên của Đảng Cộng Sản vẫn không được phép theo bất cứ tôn giáo nào, và những đoàn thể tôn giáo không có quyền chống báng những chính sách của chính quyền. Các ký giả ngoại quốc có mặt tại Việt Nam luôn luôn bị theo dõi.

Những sự thay đổi lớn lao nhất có thể được tìm thấy trong một nền kinh tế bị phá sản cách đây 5 năm nhưng đang được hồi phục bởi sự đổ xô vào của những nhà đầu tư ngoại quốc và một sự chuyển mình sang một nền kinh tế thị trường tự do. Chợ búa ngày nay tràn ngập với những hàng hóa sản xuất tại Trung Quốc, Thái Lan, Nhật Bản và Nam Triều Tiên.

Những người Liên Xô đã rút lui. Năm năm trước đây người Việt Nam thường nói đùa rằng người Liên Xô là những người Mỹ không có tiền đô. Những người Mỹ thật sự với những đồng tiền đô giờ đây đang được mời mọc vào đầu tư và buôn bán sau khi họ đã vắng bóng gần hai mươi năm.

Nhưng qua những cánh cửa mở rộng của sự phát triển đã tuôn vào theo cả những mặt tiêu cực.

Tình trạng mãi dâm và tham ô đã quay trở lại, lần này ngay tại Hà Nội, là chuyện chưa từng xảy ra trong những năm gần đây. Khi chính quyền Hà Nội chiếm được Sài Gòn, họ tuyên bố rằng mục tiêu của họ là quét sạch tình trạng sa đọa mà người Mỹ đã để lại.

Đồng thời miền Nam mà nhiều người biết đến như là Sài Gòn vẫn là miền Nam, là trung tâm của nền kinh tế. Miền Bắc dù là kẻ thắng trận vẫn không thể nào kềm chế được tinh thần cầu tiến của người miền Nam là những người đã học hỏi được nhiều từ người Mỹ.

Một thế hệ trẻ Việt Nam đang xuất hiện với rất ít kiến thức về cuộc chiến tranh: họ là những nhà giáo chức, giới học trò, những nhà kinh tế, những tay doanh nghiệp chứ không phải là những chiến sĩ. Họ rất thông minh, đầy năng lực và tham vọng, là những con người sẽ rất là thành công tại Mỹ là nơi họ ước mơ được đặt chân đến.

Họ rất là thân thiện và cởi mở, rất muốn học tiếng Anh và không còn sợ nói chuyện với người ngoại quốc nữa. Họ biết là người Mỹ sắp quay trở lại.

Tuy nhiên, hiện nay những nhà đầu tư ngoại quốc và chính quyền cộng sản lại là những người thừa hưởng hầu hết những nguồn lợi có được từ một nền kinh tế thị trường tự do kiểu tây phương.

Hầu hết người dân Việt Nam phải làm lụng vất vả để đổi lấy rất ít, thường ngồi khom lưng trên những gánh hàng nhỏ bán chút bánh trái và đồ giải khát, hoặc chữa xe đạp để kiếm chác một ít tiền.

Trong chiến tranh và hòa bình, dân nghèo đường như phải gánh chịu mọi hậu quả. Hai mươi năm trước là như thế. Ngày nay, tình trạng này vẫn còn là như vậy.

Theo bản tin tháng 2 của AP

Tình hình y tế tại Việt Nam

Bác sĩ Nguyễn Gia Đồng, bác sĩ phẫu thuật chính của Bệnh Viện Việt-Đức tại Hà Nội, đứng lại bên một chiếc giường trong khu dành cho những bệnh nhân đang hồi phục từ những ca mổ bụng. Những chiếc giường ở đây là những khung bằng sắt có nệm mỏng và phên gỗ. Khăn trải giường trông dơ bẩn và rách bươm.

Bác sĩ Đồng cho biết: "Chúng tôi đã sử dụng chiếc giường này cả gần một nửa thế kỷ rồi. Khó khăn hiện nay của chúng tôi là dụng cụ. Chúng tôi chẳng được trang bị gì cả."

Bác sĩ Đồng còn cho biết thêm rằng ngay cả những chiếc kim tiêm dùng trong giải phẫu cũng phải được khử trùng và sử dụng đi sử dụng lại, và chỉ may vết thương cũng rất là hạn chế.

Ngành y tế của Việt Nam xưa giờ vẫn bị chèn ép, nhưng tình trạng này đã trở nên tệ hại hơn nhiều từ khi chính quyền cắt bớt những khoản tài trợ nhà nước vào năm 1989.

Đằng sau lưng những hoạt động thương mại có vẻ sôi nổi, những công trình xây cất và nguồn cung cấp ngày một gia tăng lượng hàng hóa cho người tiêu thụ mà những du khách đến thăm Việt Nam được mục kích thì ngành y tế nói chung vẫn còn ở vào một tình trạng lạc hậu, phản ánh sự nghèo đói sâu rộng của cả nước.

Trong khi Hoa Kỳ tiến đến một vai trò lớn lao hơn của chính quyền trong lãnh vực y tế thì nhà nước cộng sản độc đảng của Việt Nam lại đẩy cả hệ thống chính quyền của họ vào hướng ngược lại: tiến về những cải tổ của nền thị trường tự do.

Hậu quả của quyết định này là một hỗn hợp những nghịch lý và một mức độ hỗn quân hỗn quan khá nghiêm trọng. Các bác sĩ bây giờ làm việc theo nguyên tắc "Trả tôi hai khoản tiền: một khoản công khai và một khoản tư túi."

Một người đàn bà Việt Nam rành rọt về những vấn đề y tế cho biết: "Nếu một bệnh nhân không có đủ tiền để trang trải, người đó sẽ phải chờ thôi. Thật là đáng buồn. Đối với những người nghèo, vấn đề đáng nêu ra là làm sao họ có thể sống sót trong bệnh viện nếu như họ không có tiền. Bệnh nhân vừa phải trả một khoản tiền chính thức vừa phải đút lót để mà được chữa trị cho tốt hơn."

Nghịch lý này còn được đi kèm theo bởi nhiều nghịch lý khác. Chẳng hạn như, mặc dù là Việt Nam đã gia tăng được mức sản xuất lúa gạo và hạ thấp được mức tử suất của trẻ em, Việt Nam vẫn còn đứng đầu trong vùng Đông Á và Thái Bình Dương về mặt suy dinh dưỡng trong giới con trẻ, theo nhận định của cơ quan UNICEF.

Các viên chức của tổ chức này xác định nguyên nhân của nạn suy dinh dưỡng phổ biến trong thiếu nhi là mức độ sai biệt giữa các nguồn lợi tức, tình trạng phân phối thực phẩm không đồng đều, chế độ ăn uống không đa dạng, cách nuôi trẻ em không được tốt, và một mức độ cao các loại bệnh tật làm trẻ em trở nên kém ăn.

Không đến 21 phần trăm dân số ở nông thôn có được nước uống an toàn, và các loại ký sinh trùng đường ruột gây tác hại trên 95 phần trăm những người dân miền Bắc và khoảng 40 phần trăm những người dân miền Nam.

Một viên chức của UNICEF cho biết: "Suy dinh dưỡng là một vấn đề trầm trọng. Tôi nghĩ rằng đây là vấn đề nghiêm trọng nhất mà trẻ em tại Việt Nam phải đối đầu."

Theo báo Washington Post, tháng 2 năm 1994

Không còn đỏ nữa, nhưng vẫn là một con gấu

Tình trạng rắc rối trong mối quan hệ của Mỹ đối với Nga Xô xảy ra là do bởi nhận định sai lầm rằng Hoa Kỳ chỉ có một sự xung khắc duy nhất với Mạc Tư Khoa trong chiến tranh lạnh: đó là cuộc chiến tranh ý thức hệ giữa thể chế dân chủ và chủ nghĩa cộng sản.

Đó là cuộc chiến đấu mà đã dành trọn mọi quan tâm. Nhưng thật ra còn có một sự xung khắc khác kém hiển nhiên hơn đã hiện hữu ngay cả trước khi Nga Xô biến thành một nước cộng sản vào năm 1917 và cho đến ngày nay cũng vẫn còn tồn tại: đó là sự cạnh tranh tự nhiên giữa hai quốc gia - cạnh tranh về nguyên vật liệu, về sự phồn vinh kinh tế, và về vấn đề an ninh quốc gia. Với nước Nga chiếm đến 1/7 diện tích đất đai của toàn trái đất và là quê hương của 150 triệu người, đất nước này sẽ luôn luôn là một kẻ cạnh tranh đáng lo ngại về các nguồn tài nguyên, cho dù đất nước đó được lãnh đạo bởi một Jefferson hay là một Yeltsin.

Đó chính là lý do tại sao Alexis de Tocqueville đã viết vào năm 1835 rằng lịch sử và địa lý sẽ luôn luôn khiến cho mối quan hệ Nga-Mỹ rất là phức tạp: "Những chiến thắng của người Mỹ được thực hiện bằng những lưỡi cày, những chiến thắng của người Nga được thực hiện bằng lưỡi gươm. Điểm khởi xuất của họ rất khác nhau và con đường mà họ đi theo cũng rất khác nhau; tuy nhiên, mỗi nước đường như được kêu gọi bởi một ước muốn bí ẩn của Tạo Hóa là một ngày kia sẽ nắm trong tay định mệnh của một nửa thế giới."

Theo báo The New York Times, ngày 28 tháng 2 năm 1994

Hãy đọc
và cổ động báo
Tenderloin Times

SỔ TAY TENDERLOIN — Vương Diệp phụ trách

Hồng Nhan Đa Truân

Tôi tuy nay tuổi đã gần xế bóng nhưng lại hay vẩn vơ ngẫm nghĩ hồi tưởng lại những kỷ niệm tuổi ấu thơ. Tôi nhớ thật rõ những buổi tối khí trời lạnh rét căm căm ở miền Bắc Việt Nam vào những ngày giáp Tết. Tôi chui vào chiếc chăn bông đầy thật ấm và nằm dưới tay của bà nội tôi để được nghe bà kể cho những truyện cổ tích thật thú vị.

Bà nội tôi thích nhất truyện Kiều. Có những lúc cao hứng cụ lai ngâm nga dôi câu, rồi chép miệng thở dài: "Kiếp hồng nhan sao quá đa truân." Tôi không hiểu hỏi: "Ai hồng nhan đa truân vậy bà?" Cụ nói đó là nàng Kiều và còn nhắc đi nhắc lai: "Số phận nàng Kiều chính là thân phận của dân tộc Việt Nam!"

Vào những lúc đó tôi chẳng hiểu số phận hay thân phận là gì cả. Tâm hồn tôi còn nhỏ bé, ý tưởng còn rất đỗi ngây ngô. Có lúc ông bà nội của tôi bàn luận với nhau thì tôi lai sup mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bẵng đi hơn bốn mươi năm đã trôi qua với nhiều thăng trầm trong cuộc sống và những đắng cay tủi nhục trong ngục tù, nay tôi mới thấy thấm thía câu nói của bà tôi. Dân tộc Việt Nam thật sư là một nàng Kiều với những hình ảnh diễm lệ nhưng nhiều gian truân mà cụ Nguyễn Du đã mô tả thật sắc nét.

Dân tộc Việt Nam không thiếu những bộ óc siêu Việt, không thiếu những bàn tay khéo léo, và tràn đầy những tâm hồn yêu nước nồng nàn. Lòng yêu nước tiềm ẩn trong tâm khảm mọi người mỗi khi nghe bài Quốc Ca hay nhìn thấy lá cờ vàng ba sọc đỏ tung bay trước gió; mọi tâm hồn như rạo rực, bầu máu nóng như sôi lên. Đó là cái gì, nếu không phải là lòng yêu quê hương? Lòng ái quốc cao độ này đã nổ ra theo những viên đạn tư sát của các chiến sĩ anh hùng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa trong những ngày tháng Tư đen...

Việt Nam không thiếu những kho tàng vô giá. Các nhà nghiên cứu đã xác nhận là Việt Nam còn nhiều trữ lượng khoáng vật khổng lồ trong lòng đất; trên mặt đất còn có nhiều loại gỗ quí; và trong rừng sâu còn có nhiều loại thú hiếm trên thế giới...

Dân tộc Việt Nam, đất nước Việt Nam đích thực là một nàng Kiều sắc nước hương trời, bất cứ cậu trai nào cũng muốn chiếm đoạt. Ấy thế mà nàng chẳng có lấy được một tấm chồng xứng đáng!

Hàng ngàn năm Việt Nam đã bị đô hộ bởi phong kiến Phương Bắc và những nỗ lực đồng hóa của họ đã bị thất bại: tiếng Việt vẫn còn đó, người Việt vẫn còn đây, nước Việt Nam vẫn còn trên bản đồ thế giới.

Nhưng chưa hết, nàng Kiều Việt Nam đã không thoát khỏi "đôi mắt xanh... lè" của cậu trai Phú Lăng Sa. Bằng những pháo hạm lớn, súng ống tối tân thời bấy giờ, chàng trai Pháp đã lừ lừ tiến vào Đà Nẵng để chiếm nàng Kiều.

Sau tám mươi năm trong tay chàng trai Pháp, nàng Kiều Việt Nam tưởng đã được giải thoát bằng Hiệp Định Genève vào năm 1954. Nhưng "phận hồng nhan có mong manh," nàng lai rơi vào tay những chàng Sở Khanh ý thức hệ của cả hai bên. Rồi thân thể nàng cũng không được toàn vẹn. Bên kia những lời nói đường mật ngọt ngào, những lời dụ dỗ của những hình ảnh thiên đường ấm no hạnh phúc đã đưa nàng vào những cơn tỉnh cơn mê. Bên này nàng được mời dự những buổi tiệc ê hề, những quà cáp đáng giá. Nhưng cuộc sống vật chất giả tạo kéo dài không bao lâu thì tháng Tư đen ập tới. Nàng sống quằn quại, đau khổ suốt gần hai mươi năm. Nay một ánh sáng lóe lên để cứu vớt đời nàng. Không hiểu nàng sẽ thật sư hết gian truân chưa?

Đương kim Tổng Thống Hoa Kỳ vừa chính thức tuyên bố bãi bỏ lệnh cấm vận. Nàng Kiều Việt Nam chính thức bước qua một giai đoạn mới, một cuộc hôn nhân mới sau nhiều kinh nghiệm ê chề. Cuộc đời của nàng có được hạnh phúc gặp một Từ Hải "đường đường một đấng anh hào, hay là lai gặp phải một chàng Thúc Sinh sợ vợ, một Mã Giám Sinh lừa lọc, một nhà họ Bạc tiểu nhân hung ác?

Tôi còn nhớ một câu nói của cụ Trạng Trình: "Khôn chết, đại cũng chết, biết sống." Cái đạo "Biết" thật là khó vậy thay!

Hội Ái Hữu H.O. S.F. Họp Mặt Tất Niên Và Mừng Xuân Mới

Lại một mùa xuân xa nhà, một cái Tết nhớ quê hương nữa, đã đến với những anh chị em cựu quân nhân viên chức - những người đã trải qua một thời gian dài khủng hoảng vì mất nước và bị tù đày khổ sai dưới chế độ cộng sản.

Đây là lần họp mặt đón Xuân thứ hai dưới mái chùa Từ Quang ấm cúng, thanh tinh và đầy lòng bao dung này. Hơn 80 anh chi em H.O. và gia đình đã qui tụ về đây, quây quần, thăm hỏi và chúc tụng nhau những hoài bão và ước vọng trong dịp Xuân về.

Hai giờ chiều chúa nhật 06-02-94, ngoài trời gió lạnh, và cơn mưa dài còn lấm tấm hạt bụi. Bên trong hội trường đầy màu sắc và rộn rã tiếng nói cười trong lúc tay bắt mặt mừng. Lá cờ Tổ quốc màu vàng ba sọc đỏ được treo trang trọng ở giữa đầu căn phòng, trên đãy bàn dài kê giữa phòng người ta thấy có hoa anh đào hồng thắm, có hoa mai vàng tươi, bánh ngọt trái cây, chè, có cả bánh chưng xanh với dưa hành, và những lá cờ nhỏ chay đài hai bên tường cùng hàng biểu ngữ chào mừng đã nghiễm nhiên trở thành hình ảnh của câu đối đó. Hương vị ngày Tết cổ truyền Việt Nam được đựng lại gần như đầy đủ và phảng phất đâu đây, gợi lại trong lòng mọi người tình cảm nhớ thương luyến tiếc một thời đã chiến đấu không mệt mỏi cho lý tưởng tự đo và bảo vệ Tổ quốc.

Anh Nguyễn Thành Chuẩn, con chim đầu đàn, người chiến sĩ mũ nâu ngày nào, bước đến máy vi âm nói lời đầu tiên, sau khi bản quốc ca Việt Nam Cộng Hòa được cả hội trường đồng ca vang động hào hùng và khúc nhạc mặc niệm các chiến hữu đồng bào đã hy sinh vì đất nước được trỗi lên trong không khí thiêng liêng và trầm lắng.

Anh Chuẩn đã nêu ý nghĩa của buổi họp mặt cuối năm và đón mừng năm mới hôm nay, lần thứ hai kể từ ngày Hội Ái Hữu H.O. S.F. được thành lập tháng 6 năm 1992. Trước khi chúc Tết quí vi quan khách, thân hữu, quí ân nhân trong cộng đồng, ban tri sư chùa Từ Quang cùng toàn thể anh chị em H.O. và gia đình, anh Chuẩn một lần nữa, thay mặt toàn thể H.O. và gia đình bày tó lòng biết ơn đến tất cả quí vi ân nhân, thân hữu, đã dành nhiều tình cảm thân thương cho hội và gia đình H.O. Hương vị ngày Tết hôm nay đã được quí ân nhân đem đến cho gia đình H.O,, làm vơi đi nỗi nhọc nhằn hằn sâu trên những gương mặt căn cỗi vì khổ nhục tù đầy, vì uất hận xa nhà mất nước, và vì ưu tư dằn vặt bởi những khó khăn bỡ ngỡ trong xã hội mới của khoảng đời lưu lạc.

Bác Trần Đại Khâm, cũng với những lời lẽ thân thiết chân tình, là niềm an ủi vô biên cho những người đã chịu nhiều mất mát. Ngoài quà bánh đượm thắm hương vị ngày Xuân của quí ân nhân và thân hữu gởi tới, bác Khâm còn chuyển trao số tiền 50 Mỹ Kim của ông Huỳnh Khắc Minh, 100 Mỹ Kim của ông Nguyễn Thanh Tâm và 100 Mỹ Kim của đạo hữu chùa Từ Quang gửi tặng cho Hội Ái Hữu H.O. S.F.

Đặc biệt lần họp mặt này, anh chị em H.O. S.F. đón mừng 4 anh hội viên mới đến: anh Mạc Kim Phong (Hải quân Trung úy - H.O. 15), anh Nguyễn Công Chiến (Trung úy - H.O. 18), anh Lưu Ngầu Nại (Thiếu úy - H.O. 21), và anh Nguyễn Văn Thanh (H.O. 21 - R.D. 2). Các anh lần lượt trình diện trước anh em và sơ lược vài nét sinh hoạt trước và trong những ngày đầu mới đến Hoa Kỳ.

Trong khi mọi người vui vẻ với tiệc trà cuối năm, tiếng nói cười, thăm hỏi, chúc mừng nhau nổ vang như pháo Tết, thì phần văn nghệ được chi Bích Loan (vợ H.O. 8) khởi xướng với 2 bài hát nhớ về đời lính và một mẩu chuyện nhỏ về đơn vị ngày xưa của chồng chị. Anh Phước (H.O. 9) hứng khởi nhớ về kỷ niệm và tri ân người vợ hiền với bài ca "Mười năm yêu em." Anh Lưu Ngầu Nai (H.O. 21) kể lai một số khó khăn bi kềm kẹp mà gia đình anh gặp phải trước ngày rời quê nhà đến Mỹ. Anh Đạo (H.O. 10) đưa anh em đến nỗi lòng thương nhà nhớ nước của bài "Đường xưa lối cũ."

Buổi chiều đã tàn, các câu chuyện đơn vị thời oanh liệt vàng son, những kỷ niệm vui buồn trong các trại tù cũng nguôi dần. Tiệc họp mặt chấm dứt khi trời vừa sup tối.

Mọi người ra về trong lưu luyến, những cái siết tay thật chặt, những nụ cười thật tươi và thắm đượm nghĩa tình. Không phải vỏn vẹn chỉ có sự an lòng và mừng vui hôm nay, mà trong ánh mắt ai cũng thấy nỗi vui mừng to lớn, ấm áp trong tình thương yêu san sẻ của tất cả ân nhân, thân hữu, và của chính những người cùng cảnh ngộ - mang đầy hơi hướng tình dân tộc nghĩa đồng bào và tình huynh đệ chi binh của hơn 18 năm về trước.

Hồ Đạo, Xuân 94

Kính mời quí vị độc giả đóng góp bài vở — # DIỄN ĐÀN ĐỘC GIẢ — Kính mời quí vị độc giả đóng góp ý kiến

ĐIỀU MÀ SỬ SÁCH ĐANG GHI

Chúng ta đang đón chào mùa xuân thứ mười chín trên quê hương thứ hai của mình. Mùa xuân đến thường mang cho chúng ta những tâm trạng, những cảm xúc khó tả. Vui có, buồn có, và trong những nỗi niềm riêng ấy chợt như có điều gì làm ray rứt, bâng khuâng...Mười chín năm trời trên đất khách với biết bao thăng trầm, vinh nhục; để khi đã tam ổn định, ngồi điểm lại cuộc đời mà vẫn như chợt thấy thiếu vắng một điều gì đó tưởng thật gần như in sâu trong tâm khảm, mà vẫn thấy xa xăm nghìn trùng vì đó chính là quê hương...

Việt Nam! Quê hương yêu dấu nơi mà chúng ta đã sinh ra và lớn lên trong thiên tai, đói nghèo và cả trong chiến tranh hận thù, khổ đau chồng chất. Phải có kinh qua những nỗi thống khổ ấy thì mới có thể có được sự cảm thông sâu sắc cho những người con xa xứ như chúng ta. Hẳn trong chúng ta không ai còn xa lạ gì với câu ca dao: "Nhiễu điều phủ lấy giá gương..."

Từ xưa đến nay, không ai có thể phủ nhận được điều ấy. Ai cũng thấy bức xúc khi máu chay thì ruột phải mềm vì đó chính là dòng máu của những con người đã sinh ra để được mang trong tim hai chữ Việt Nam. Thế mà mười chín năm trôi qua ở hải ngoại, chúng ta đã thấy, đã thấu hiểu tất cả những gì đã đến và đang xảy ra cho tất cả chúng ta. Ai cũng thấy như cần phải làm một cái gì đó để xóa bỏ đi những tàn tích, để xoa dịu tâm hồn, để vươn lên sống và đưa đất nước sớm thoát khỏi nạn binh đao, đói nghèo và lạc hậu...

Thử hỏi trong chúng ta ai là người không muốn, không thiết tha mong đợi một ngày mà bình minh sẽ trở lại rang rỡ trên đất nước. Và chúng ta đã làm gì cho điều mong ước ấy?? Không biết tự bao giờ cái mầm mống của sự chia rẽ, phân hóa trong dân tộc Việt Nam đã nảy nở, phát triển để ngày nay trở nên trầm trọng như vậy! Một đất nước với điện tích hết sức khiêm tốn, vậy mà còn bị xé nhỏ thêm với luồng tư tưởng thâm căn là có ba miền đất sống riêng biệt: Bắc - Trung - Nam. Chính vì sự thiếu hiểu biết, thông cảm, mà con người Việt Nam chúng ta đã có một cái nhìn đầy thành kiến dành cho nhau khi biết được người đối diện không cùng miền đất mình sinh sống. Có thể vì vậy mà từ đó cho đến nay, chúng ta dù đã cùng nhau trải qua biết bao khó khăn, thử thách, mà vẫn chưa thể học nổi một bài học vỡ lòng mà mẹ Việt Nam đã dạy cho từ khi còn niên thiếu là đoàn kết, giúp đỡ, và yêu thương đùm bọc lẫn nhau...

Chúng ta hẳn vẫn chưa quên câu nói mà cựu tổng thống Mỹ George Bush đã nói trong khi đi vận động tranh cử: "Cộng đồng Việt Nam trên đất Mỹ chưa phải là một cộng đồng mạnh. " Câu nói ấy dáng để cho chúng ta suy ngẫm và tự hỏi vì sao. Vì sao câu nói ấy lại không để dành cho các cộng đồng khác mà số lượng cư dân cũng xấp xỉ hay thấp hơn con số trên một triệu người Việt hiện đang sống trên toàn nước Mỹ? Họ là ai? Họ chính là những di dân, người tị nạn Cuba, Mễ, Nga, Nhật, Triều Tiên... những dân tộc mà nền văn hóa, lịch sử không có gì nổi bật hơn so với dân tộc chúng ta. Không thể có được một con số nào để thống kê được một cách chính xác con số hội đoàn, đoàn thể, hiệp hội do người Việt đứng ra tổ chức trên khắp nước Mỹ và cả thế giới. "Điều gì lớn nhất mà chúng ta đã đạt được qua sự hoạt động của tất cả các hội đoàn trong suốt hai thập kỷ qua? " Điều mà tôi muốn nói đây chính là sự đoàn kết của triệu người như một để đấu tranh cho một lý tưởng chung mà chúng ta đã và đang cùng nhau theo đuổi là: TỰ DO.

Kẻ thù của chúng ta, bọn cộng sản Việt nam rất mừng vì sư rã rời, phân hóa vẫn còn nằm trong sức mạnh ấy. Và điều gì sẽ đến đã phải đến vì ai cũng muốn được trở thành người dương cao nhất ngọn cờ chính nghĩa mà vô hình chung đã tháo tung bó đũa để cho từng chiếc dễ dàng bị bẻ gẫy! Với con số hơn hai triệu người Việt hải ngoại, nếu biết tập hợp lai thành một lực lượng hợp nhất với tinh thần, thái độ đấu tranh đúng đắn, thì sức mạnh ấy thực không phải nhỏ. Một lực lương hùng hậu với

Chân Dung Người Tình

Có những khi đời lên sương khói đi kì
Thở như sáo băng huyết mạch căng
Đứng trước vầng trăng vừa mới mọc
Hỏi tên người tình từ những thuở xa xưa

Đếm lá xanh nhiều khi đời cũng mỏi
Mơ và mơ những nào có tình thơ
Chân dung em như một mùa lúa mới
Trải dài đời như trong những bài thơ

Ngày ta đứng lên đi vào đô thi
Ngả bóng chiều trăng vàng trong đôi mắt
Bỗng bàn tay nâng lên từng giấc mộng
Suốt con đường một mình ta với ta
Xây đi em những chuyến tình ông á
Không gió mùa không giông tố đợi chờ
Xây đi em một con thuyền êm ả
Xuôi dòng đời trong những cảnh phù hoa

Riêng mình ta một cuộc đời vất vả
Bốn ba nơi xứ lạ quê người
Tìm cho em một chuỗi ngày xa lạ
Chờ không thấy bóng hình xưa chẳng thấy

Rồi mai đây khi đời tàng thác lũ
Mùa chôn tháng ngày em còn muốn gì không
Ta vẫn còn muốn dâng lời réo gọi
Xuyên cơn mưa nghe tóc rối ơ thờ
Xuyên cơn mưa bỗng bừng lên nỗi nhớ

Giao Thanh, Tháng Ba 94

Anh Nguyễn Thành Chuẩn, con chim đầu đàn, bước đến máy vi âm nói lời đầu tiên.
Photo by Minh Tâm

đầy đủ năng lực, chất xám và nguồn tài chính to lớn đã từng nhiều năm cứu thoát nền kinh tế tàn lụi của chế độ cộng sản Việt Nam?!

Sự chia rẽ, hiềm khích chống bàng rồi bôi mặt để chửi rủa, cấu xé lẫn nhau đã là một bối cảnh hết sức ảm đạm, đáng buồn không chỉ giữa các hiệp hội, đoàn thể mà phạm vi ảnh hưởng còn lan rộng đến cả tầng lớp trẻ đang khao khát đi tìm chân lý và niềm tin để sống và tiếp bước những bậc cha anh đi trước. Phải nhìn nhận đang có một số hội đoàn đặt sự quan tâm rất lớn đến việc đào luyện, dẫn đắt cho tuổi trẻ hải ngoại để họ còn có thể tìm được một chút niềm tin và tự hào về dòng máu Việt đang mang.

Thế nhưng những cảnh èn lẻ loi mà mười chín năm chao đảo bay lượn vẫn chưa đem lại được mùa xuân. Tuổi trẻ hiện nay vẫn bế tắc, vẫn khủng hoảng niềm tin mà nỗi đau lớn nhất là niềm tin vào chính cộng đồng thân thiết mà mình vẫn đang gắn bó hàng ngày. Một số thanh niên có sự quan tâm đến việc trau giồi học vấn với một suy nghĩ giản đơn là để cho sự nghiệp, cuộc sống riêng tư. Một số khác rất hiếm hoi muốn lựa chọn cho mình một con đường đấu tranh cho lý tưởng. Nhưng biết chọn con đường nào khi cả một rừng cờ tung bay vẫy gọi, để khi trời nổi cơn giông tố thì lại chẳng thấy người thống soái vời đầy đủ tài năng, đạo đức ở đâu - đủ chỉ mong được thấy duy nhất một ngọn cờ của sự hợp lực đấu tranh vì chính nghĩa! Số còn lại rất lớn thì trở nên xa la dần với hai chữ Việt Nam, hoặc lao theo con đường ăn chơi, truy lạc bất kể tương lai vì một lý do đơn giản là họ đã không có được một sự giáo dục, nêu gương thật tốt và chắt chẽ trong tinh thần xây đựng từ trong gia đình cho đến cộng đồng để giúp cho họ luôn giữ vững được tinh thần văn hóa, ý thức dân tộc làm nền tảng cho cuộc sống. Làm sao để có được điều quí báu này nếu như mối dây liên hệ giữa gia đình và cộng đồng hết sức lỏng lẻo và hầu như không có?!

Các nhà tư tưởng lớn khi làm chính trị đã quên mất một điều hết sức cơ bản là: "Tre già, măng mọc."

Nếu có một điều ước, tôi sẽ chỉ ước mơ sao cho tuổi trẻ của đất nước luôn tìm được lối ra trước mọi ngõ cụt. Chẳng những thế mà còn được dẫn dắt, tiến cử nếu như thực có tài năng, để chen chân tìm một vị thế đứng nơi xứ người và làm rạng danh cho dân tộc Việt.

Đại hội bất thường của Đảng Cộng Sản Việt Nam vào tháng 1, 1994 vừa qua đã làm tiêu tan mọi dự đoán lạc quan nhất về sự thay đổi của một chế độ đủ là đang thối nát, mục ruỗng. Mỹ đã bỏ cấm vận và chẳng bao nữa là thiết lập quan hệ ngoại giao. Điều này chứng tỏ cộng sản Việt Nam đã có cơ hội để tồn tại và đang được trợ sức để củng cố sức mạnh và ngày một có nhiều điều kiện để nói chuyện trực tiếp với chính phủ Mỹ.

Vậy thì lúc đó vị trí của chúng ta sẽ là ở đâu? Chúng ta sẽ làm gì lúc ấy nếu như vũ khí duy nhất của chúng ta là dân chủ và nhân quyền đã chẳng thể xuyên phá nổi cái túi tham không đáy của nước mẹ thứ hai? Chúng ta sẽ làm được gì nếu như cứ giữ mãi tình trạng hiện nay trong cộng đồng Việt Nam ở hải ngoại? Chỉ mỗi một trường hợp về nữ ca sĩ Thanh Lan mà đã thấy có năm bè, bảy mối. Và đó chính là cái thước đo sự đoàn kết mà cộng sản Việt Nam đang đành cho chúng ta...

Cũng xin đừng quên một tập thể không nhỏ các tù nhân chính trị vừa tìm đến được bến bờ tự do. Họ đã không khỏi lắc đầu ngao ngán và thất vọng. Hơn ai hết họ là những người khổ đau trong chính tâm tư của mình vì sự đớ đang, già nua, chậm chạp mà họ và gia đình đã phải gánh chịu. Điều họ mong đợi trước tiên khi đến đây là sự an ủi, tương trợ của những người bạn chiến đấu đã nhanh chân chạy thoát, giờ đây đang tiếp tục đứng cờ để đấu tranh cho dân tộc?!

Còn ai nữa! Còn biết bao cô nhi, quả phụ, thương phế binh còn đang kẹt lại trong nước mà cuộc sống là những chuỗi ngày cùng cực đang gặm nhấm dần thân thể tàn tạ của họ. Họ đã nhận được những gì từ thành quả đấu tranh cho tự do trong suốt hai thập kỷ trên mảnh đất phủ phê, no ấm này???

Kính thưa quí vị! Tôi xin thành thật xin lỗi vì đã đưa quí vị đến những dòng tư tưởng khá bi quan về cái thế giới mà chúng ta đang sống và nhất là đang ở vào đầu mùa xuân. Thế nhưng! Chỉ khi nào chúng ta có thể tự mình chiến thắng mọi đau đớn của bản thân, tu mình cầm nhát đao của sự thật để tu mổ xẻ, cắt bỏ và làm sạch vết thương đã từ lâu ung mủ. Khi ấy, dù có hơi chậm nhưng vẫn còn kịp để cứu nguy cho sự hủy hoại toàn diện mà chínbh chúng ta vừa là nạn nhân, vừa là thủ phạm.

Tôi tin là tất cả chúng ta vẫn chưa có được một mùa xuân đúng nghĩa không chỉ cho riêng mình mà còn cho cả quê hương Việt Nam yêu dấu. Tôi tin vào lịch sử Việt Nam với bốn ngàn năm văn hiến và hơn một ngàn năm tổ tiên đã anh dũng giữ gìn đất nước thật vẻ vang. Tôi tin vào tình yêu quê hương đất nước của tuyệt đại đa số người Việt. Và tôi cũng tin vào sự thông minh, dũng cảm của chúng ta để nhìn thẳng vào sự thật, nhanh chóng tìm ra những sai lầm để cùng nhau sửa đổi, hợp tác và xây đựng trong tình đoàn kết, và để vết son ghi đấu cho nhiều thập kỷ đấu tranh vì nền tự do của chúng ta sẽ thực sư là những đấu son mà sử sách sẽ ghi lại cho hậu thế noi theo.

Mong sao chúng ta đừng ghi vào trang sử hào hùng của dân tộc những vết than đen in đậm đấu tay của chính mình...

SF, ngày 1 tháng 2 năm 1994
Nam Anh

BÀI HỌC ANH NGỮ

Trần Hoài Bắc phụ trách

Washington, Feb.27 - The tension between the United States and Russia over the war in Bosnia and Russia's spying in Washington has raised the question in the minds of many: Just what is the relationship between America and Russia today? Allies? Not exactly. Enemies? Not really. Acquaintances? That's not it either.

Across Washington last week, officials, diplomats and lawmakers struggled with that question as Russia has engaged in more and more behavior that seems hostile to American interests.

At stake in the answer is everything from $4 billion in American aid to NATO's willingness to accept Moscow into the alliance one day.

About all that is clear now is that the optimistic post-cold-war consensus in Washington about a "partnership" between Russia and the United States seems to be crumbling.

By Thomas L. Friedman
Special to The New York Times

Reprinted from The New York Times, Feb. 28, 1994

Hoa Thinh Đốn, Ngày 27 Tháng Hai - Tình trạng căng thẳng giữa Hoa Kỳ và Nga Xô gây ra bởi cuộc chiến tại Bosnia và vụ điệp báo của Nga tại Hoa Thinh Đốn đã gieo vào đầu nhiều người câu hỏi: Mối quan hệ giữa Mỹ và Nga Xô ngày nay là một mối quan hệ ra sao? Đồng minh ư? Không hẳn là như vậy? Kẻ thù ư? Cũng không chắc là như thế. Sơ giao ư? Cũng chẳng phải nốt.

Khắp tại Hoa Thinh Đốn trong tuần qua, các giới chức chính quyền, các nhà ngoại giao và các nhà làm luật đã phải đau đầu với câu hỏi đó vì Nga Xô đã càng ngày càng tỏ ra có hành vi đường như là thù địch đối với những lợi ích của Hoa Kỳ.

Lệ thuộc vào câu trả lời là tất cả mọi thứ từ 4 tỉ Mỹ Kim tiền viện trợ của Hoa Kỳ cho đến khả năng khối Minh Ước Bắc Đại Tây Đương sẽ sẵn sàng chấp thuận cho Mac Tư Khoa gia nhập vào liên minh này trong tương lai.

Điều mà rõ ràng nhất hiện nay là cái nhìn chung đầy lạc quan của thời kỳ hậu chiến tranh lạnh ở Hoa Thinh Đốn về vấn đề "hợp tác" giữa Hoa Kỳ và Nga Xô đường như đang tan biến.

VOCABULARY

tension (n): tình trạng căng thẳng
spying (n): điệp báo
relationship (n): mối quan hệ
ally (n): đồng minh
enemy (n): kẻ thù
acquaintance (n): bạn sơ giao
official (n): viên chức chính quyền
diplomat (n): nhà ngoại giao
lawmaler (n): nhà làm luật
struggle (v): chiến đấu, suy nghĩ dữ đội, đắn vặt
engage (v): tham gia
behavior (n): hành vi
hostile (adj): ác cảm, thù địch
interest (n): lợi ích
at stake (idiom): lệ thuộc hoàn toàn vào, trong tình trạng nghi vấn
aid (n): viện trợ
NATO (North Atlantic Treaty Organization): Tổ Chức Minh Ước Bắc Đại Tây Dương
willingness (n): sư sẵn sàng
alliance (n): liên minh
optimistic (adj): lạc quan
post-cold-war (adj): hậu chiến tranh lạnh
consensus (n): ý kiến chung, cái nhìn chung
partnership (n): sự hợp tác
crumble (n): vỡ vụn, tan rã, tan biến

Andy Warhol wore khakis.
GAP
KHAKIS